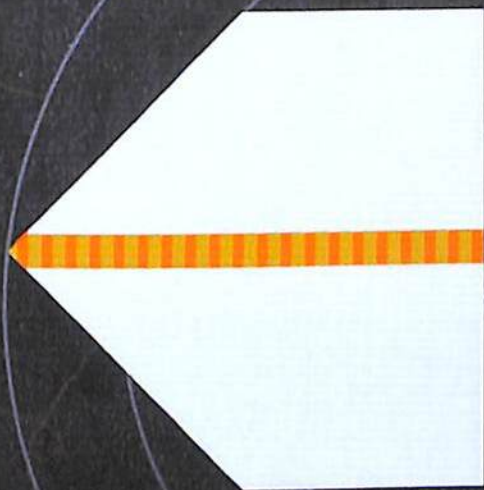

ART EXHIBITION

BY ASSOCIATE PROFESSOR PARINYA TANTISUK

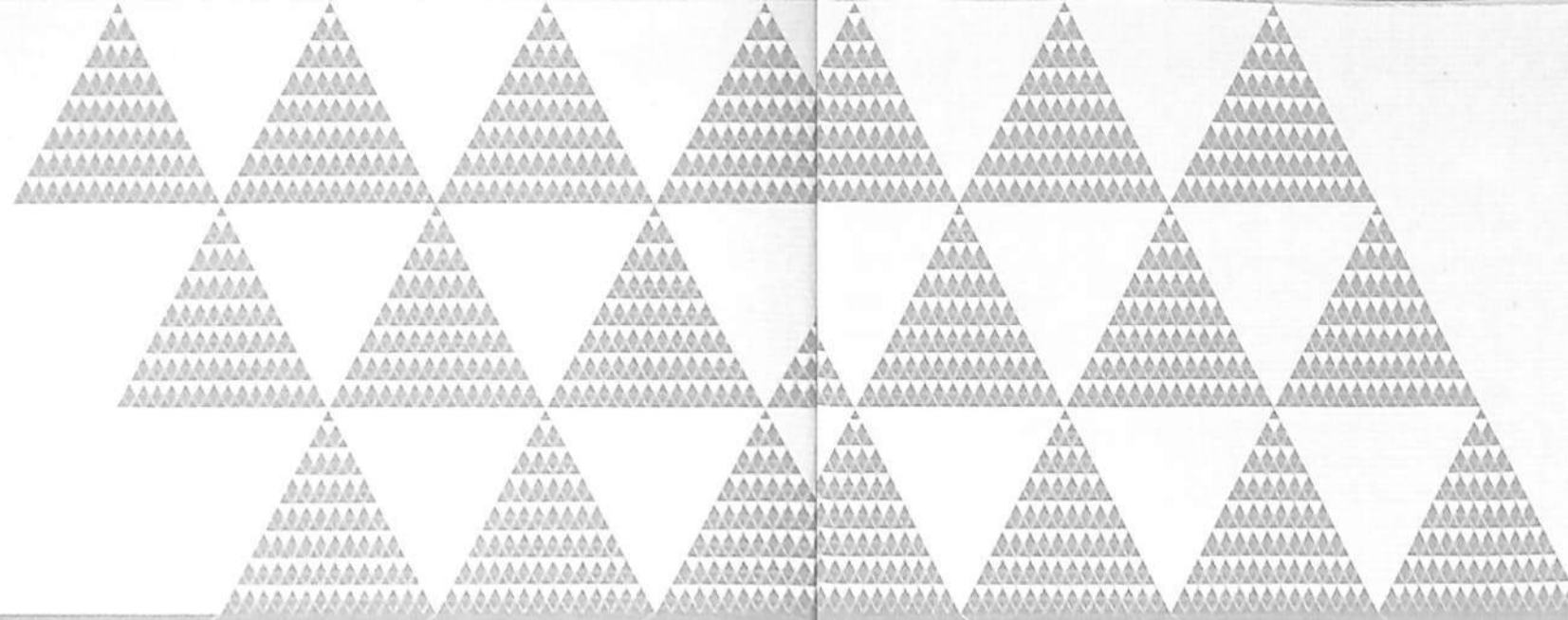
Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Jim Linder

Rama IX Art Museum Foundation

อินท ใจสูง
ปริญญาด้านศิลป

นิยามของคำว่า “ครู”

อ.ปริญญา :

นิยามของคำว่า “ครู” สำหรับตัวเองก็ชอบคำนี้ คำว่า “ครู” เป็นคำที่มีความหมายมาก ในสมัยที่ยังเป็นนักเรียน คำๆ นี้ศักดิ์สิทธิ์ ครูเป็นเสมือนพ่อแม่คนที่สอง มีเมตตา ปกป้อง ช่วยเหลืออะไรต่อมิอะไรหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับลูกศิษย์นักเรียนไม่รู้เหมือนกันว่าใครหรือสาเหตุอะไรไปแยกระหว่างคำว่า “ครู” กับ “อาจารย์” ทำไมอาจารย์ใช้ในมหาวิทยาลัย ไม่เรียกว่า ครูมหาวิทยาลัย “ครู” จะใช้ในระดับมัธยมลงไป ไม่เรียกอาจารย์มัธยม อาจารย์ประถม อาจารย์อนุบาล แต่มีอาจารย์เองผมชอบใช้คำเรียกตัวท่านเองว่า “ครู” เหมือนกัน เช่น ครูวี (อาจารย์ทวี นันทวงษ์) ส่วนตัวเองก็ชอบคำว่า “ครู” มากกว่า“อาจารย์” รู้สึกว่ามีชีวิตจิตใจ มีความหมายลึกซึ้งมากกว่า

อ.จินตนา : แต่อาจารย์เลือกใช้แทนตัวเองว่าเป็นอาจารย์

อ.ปริญญา : เมื่อเริ่มสอนใหม่ๆ ที่ช่างศิลป์ ใช้คำว่า “เรา” เคียวนี่เป็น “ผม” ก็ปี

อ.วิริญญา

เห็นอาจารย์ผู้ใหญ่หลายท่านเล่นนะคะ ที่เรียกตัวเองว่า “ครู” ถ้าเป็นอาจารย์ที่ผู้ใหญ่มากๆ

อ.ปริญญา

ใช่ เช่น ครูวี หรือ อ.จุลทัศน์ พยาฆรานนท์ ท่านก็ใช้คำว่า “ครู” แทนตัวท่านเวลาสนทนาพูดคุยกับความจริงคือตัวเองก็ไม่ได้สนใจที่จะเรียกตัวเองเป็นอะไร มีหน้าที่อะไรก็ปฏิบัติไป อะไรสะดวกก็ใช้

อ.วิริญญา : มาต่อเรื่องต้นแบบของอาจารย์ละกัน

อ.ปริญญา

ให้ความสำคัญกับพ่อและแม่เป็นครูคนแรกหรือคู่แรก ในชีวิต ตัวเองท่านทั้งสองจึงเป็นต้นแบบเป็นคนแรกที่สอนในเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและเป็นต้นแบบในการทำงานศิลปะด้วย เพราะได้เห็นและคลุกคลีกับท่านมาตั้งแต่เด็ก ซึมซับกับการดำเนินชีวิต การทำงานและความรักในศิลปะของท่าน พ่อมีกิจกรรมที่ต้องเกี่ยวข้องกับศิลปะอยู่มาก นอกจากทำงานศิลปะยังต้องไปบริหารจัดการเรื่องศิลปะหลายเรื่อง เช่น เป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยช่างศิลป์ ต้องคิดเรื่องการเรียนการสอนงบประมาณ โครงการต่างๆ เป็นกรรมการตัดสินงานประกวดศิลปะ ยิ่งช่วงหลังต้องทำหน้าที่เป็นประธาน เกิดมีกรรมการขัดแย้งกัน ก็ต้องหาวิธียุติให้เป็นธรรม เป็นกรรมการของกรมศิลปากรในเรื่องงานและโครงการต่างๆ เช่น การออกแบบอนุสาวรีย์หรืองานอนุรักษซ่อมแซมโบราณสถานหรือศิลปกรรมที่สำคัญ พ่อเป็นลูกศิษย์รุ่นแรกๆ ของอาจารย์ศิลป์ แม่เป็นต้นแบบในเรื่องความละเอียดเรียบร้อย เมื่อสักครูมีคนบอกว่าโธ่ผมสะอาดมากไม่มีของ เรื่องนี้ได้ต้นแบบจากแม่ แม่สอนให้รู้จักรักษาเครื่องมือ สอนให้เก็บเครื่องมือ สอนให้ทำความสะอาดเครื่องมือต่างๆหลังใช้ทุกครั้ง การใช้ชีวิตที่สุขุม ไม่มีเรื่องโศกโพน แต่มั่นคงจริงจัง เป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์ศิลปะด้วยเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าข้อมูลและกรรมวิธีเทคนิค ทั้ง 2 ท่านรักศิลปะและอาจารย์ศิลป์มาก

จริงๆ มีต้นแบบเยอะ เช่น ศาสตราจารย์เกียรติคุณชูลูด นั้นเสมอ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ อภิธวัช ตั้งไฉไล 2 ท่านนี้เป็นต้นแบบในเรื่องการทำงานสร้างสรรค์ศิลปะ ทั้งด้านปฏิบัติและวิชาการ ในส่วนตัวที่รู้สึกและเห็นประจักษ์ คือ ทั้ง 2 ท่านมีจุดหมายไปที่คุณภาพ เป็นคุณภาพอย่างลึกซึ้งด้วย ไม่เอาใจไปกับเรื่องการบริหารอื่นๆ หรือเรื่องฉาบฉวยภายนอก ไม่ใช่เป็น

องค์ประกอบพัวร์ ซึ่งมักเป็นเรื่องรูปแบบไม่ใช่เนื้อหาสาระทางศิลปะ คุณค่าในงานศิลปะของทั้ง 2 ท่านนี้มองเห็นชัดเจน ไม่เบี่ยงเบนออกไปทางอื่น สร้างสรรค์และนำเสนองานศิลปะขึ้นมาแต่ละชิ้นอย่างเต็มกำลัง ไม่ใช่แค่พอผ่าน

ต้นแบบของผมมีเยอะไม่เฉพาะศิลปิน อาจารย์ ครูสมัยผมอยู่ชั้นประถมมัธยมก็เป็นต้นแบบสมัยเรียนอยู่โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี มีกราดาก่านหนึ่งเห็นผมชอบศิลปะมาก ท่านจึงให้ผมไปทำงานศิลปะในโรงเรียนให้อิสระที่จะออกแบบอย่างไรก็ได้ นี่ก็เป็นต้นแบบของครูที่ไม่ได้สอนอย่างเดียว แต่มองความถนัดหรือลักษณะเด่นของเด็กด้วย สร้างกำลังใจให้กับเด็กคนหนึ่งที่อ่อนวิชาสามัญในโรงเรียนที่เน้นภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์ หัวหน้าภาคก็เป็นต้นแบบเหมือนกัน ในความที่เอาอยู่ในการสร้างทีมเวิร์คในภาควิชา

อ.จินตนา : ส่วนใหญ่ต้นแบบของอาจารย์เนี่ย เก่าที่อาจารย์...

อ.ปริญญา

เคยมีคนสัมภาษณ์ว่าศิลปินที่ผมชอบคือใคร ผมตอบว่าเยอะไปหมด แทนทุกคนเป็นต้นแบบให้เราได้หมด เพราะเห็นประโยชน์จากสิ่งที่เขาเหล่านั้นทำ อาจไม่ได้ 100% ทั้งหมด งานของศิลปินคนนี้เราสนใจในเรื่องสี งานของคนนั้นเราสนใจในเรื่องรูปทรง และของคนโน้นเราสนใจในเรื่องวิธี และหลักการการดำเนินชีวิตของเขา จึงเยอะมากหลายคน คนนี้เป็นต้นแบบแบบหนึ่ง คนนี้เป็นต้นแบบอีกแบบหนึ่งอย่างนี้

ดังนั้นที่ตอบว่าต้นแบบมีเยอะ อายากสรุปให้เข้าใจว่า ตัวเองมีความเชื่อ ที่ว่าแม่จะไม่มีคุณสมบัติพร้อม แต่เชื่อว่าคนทุกคนมีจุดเด่นจุดแข็งอยู่ในตัว ถ้าเราเปิดใจกว้าง ก็คงพบข้อดีของคนอื่นที่เราสามารถรับข้อดีนั้นมาประยุกต์ใช้กับตัวเราเองของเราให้ถูกประโยชน์ได้ ดังนั้นก็คงถือได้ว่าเขาเหล่านั้นเป็นต้นแบบของเราได้

อ.วิริญญา : แล้วทำไมถึงเลือกเป็นครูคะอาจารย์

อ.ปริญญา

คิดว่าเป็นจังหวะชีวิต เมื่อเรียนจบจากคณะจิตรกรรมฯ วิทยาลัยช่างศิลป์เปิดรับอัตราใหม่ ในสมัยนั้นอาชีพที่สามารถทำงานศิลปะได้ต่อเนื่องก็น่าจะเป็นอาจารย์สอนศิลปะ มีโอกาสสอนและทำงานศิลปะ กำลังทรัพย์ตอนนั้นของครอบครัวไม่เอื้อที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ แต่คิดจะเรียนปริญญาโทต่одด้วย สมัยนั้นมีระเบียบว่าต้องจบออกไป 1 ปีหาประสบการณ์ก่อนจึงกลับมาเรียนใหม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องเว้น 1 ปี จึงไปทำงานเป็นอาจารย์ที่ช่างศิลป์เสีย 2 ปีแล้วจึงมาเรียนปริญญาโทต่อ

อ.วิริญญา : คือจบ 5 ปีแล้วจะมาเรียนต่อปริญญาโทเลย สมัยก่อนไม่ได้

อ.ปริญญา

ไม่ได้ครับ คณะผู้ออกแบบหลักสูตรในสมัยนั้นวิเคราะห์ว่าผู้เข้าเรียนต่อในระดับปริญญาโทควรมีประสบการณ์ มีวุฒิภาวะหรือมีคุณสมบัติใหญ่ หมายถึง ความคิดอ่าน ความรอบรู้ ความเป็นตัวเองที่มากกว่าปริญญาตรี จากการหาประสบการณ์จากสังคมภายนอก การที่วันเสีย 1 ปีแล้วเข้ามาเรียนใหม่จะมีประโยชน์กับผู้ที่เรียนที่ไม่จำเจอยู่กับความเคยชินเดิมๆ เช่น ความคิดเดิม เรื่องราวเนื้อหาเดิม น่าจะได้ส่วนสำคัญ เช่น ประสบการณ์ วิธีคิดใหม่ๆ เพิ่มเติมจากการใช้ชีวิตที่ไม่ซ้ำจำเจกับเวลา 5 ปีที่ผ่านมา

อ.จินตนา : ปัจจุบันนี้คือเกรดถึงก็ได้แล้ว เกรดอาจารย์เป็นอย่างไรคะ

อ.ปริญญา

ช่วงแรกดีมาก ช่วงหลังดี แล้วกลับมาดีมาก เมื่อเข้ามาเรียนปริญญาตรี ชั้นปี 1-3 เรียนมาตลอด ยังพื้นฐานสามัญที่เรียนมาจากอัสสัมชัญ ธนบุรี แ่ยจากที่โน่นมาดีเอาที่นี้ ศิลปะอยู่ในเกณฑ์ดีมาก นอกจากตัวเองแล้วส่วนสำคัญคือเพื่อน เพื่อนดีมาก มาจากช่างศิลป์ เพาะช่างอาชีพะศิลป์ ทุกคนตั้งใจมาเรียนต่อที่คณะจิตรกรรมฯ ทำงานกันสนุก อีกส่วนสำคัญคืออาจารย์ มีศรัทธาต่ออาจารย์ สมัยนั้นช่างศิลป์กับคณะจิตรกรรมฯ ผูกพันใกล้ชิดมาก จากเดิมคือโรงเรียนเตรียมศิลปากร จนต่อมามีการแยกหน่วยงานต้นสังกัด คณะจิตรกรรมฯ สังกัดมหาวิทยาลัยศิลปากร ขึ้นกับทบวงมหาวิทยาลัยตามลำดับ ช่างศิลป์สังกัดกรมศิลปากร ขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการ อย่างไรก็ดีสมัยนั้นยังใกล้ชิดกันอยู่ มีอาจารย์จากคณะจิตรกรรมฯ ไปสอนที่ช่างศิลป์หรือเวลามีงานประกวดศิลปะประจำปีของช่างศิลป์ ก็เชิญอาจารย์คณะจิตรกรรมฯ ไปร่วมเป็นกรรมการตัดสินด้วย จึงมีความศรัทธาในสถาบันและอาจารย์ที่คณะจิตรกรรมฯ กันอยู่

ช่วงหลังปี 3 คือปี 4-5 เกิดปัญหาติดค้างอยู่ในใจ ประสบการณ์ชีวิตยังน้อย งานตกลงอยู่พักนึง เมื่อเข้ามาเรียนปริญญาโท การได้ไปสอนและทำงานศิลปะที่ช่างศิลป์ทำให้ได้ความคิดใหม่ โดยเฉพาะทัศนคติการใช้ชีวิต มีความสุข สามารถปลงเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจได้ เป็นการกลับมาเรียนและทำงานศิลปะอย่างมีความสุขมาก ผลการเรียนดีมาก ได้งานชุดใหญ่ชุดหนึ่งที่สร้างความสำเร็จและชื่อเสียงให้กับตัวเอง

อ.จินตนา : อาจารย์เริ่มส่งมอบประกวดคือช่วงไหนคะ

อ.ปริญญา :

ช่วงหลังจากจบปริญญาตรี เมื่อก่อนระหว่างเรียนไม่กล้าส่ง คิดว่างานเรายังไม่ถึงคุณภาพ จนเดี๋ยวนีเหมือนกัน คือตรวจสอบงานตัวเองก่อน ส่งงานประกวดครั้งแรกเมื่อเป็นอาจารย์ช่างศิลป์ปีแรก เป็นชุดความทุกข์

อ.วิริญญา : ความทุกข์ของอาจารย์คืออะไรคะ

อ.ปริญญา : ความทุกข์เดิมนั้นไม่มีแล้ว

อ.จินตนา :

ฉะนั้นถ้าเราถามว่าความทุกข์ของครูนี้ อาจารย์คิดว่ามันจะเป็นความทุกข์ตั้งแต่อดีตหรือว่าความทุกข์เป็นช่วงๆ อาจารย์จะอนุบานมันยังโงะ หมายถึงว่าความทุกข์แบบไหน

อ.ปริญญา :

ความทุกข์มีอยู่ตลอดเวลา อย่างที่พระท่านว่าความสุขก็เป็นทุกข์ เวลามีความสุข มันก็รออยู่ว่าเมื่อไรจะหมดสุข เวลาไม่ทุกข์ มันก็รออยู่ว่าเมื่อไรจะหมดทุกข์ เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นไตรลักษณ์ พักนี้เลยเอะๆย้อนไปถึงปัญหาตอนนั้น ยังวัยรุ่น ประสบการณ์ชีวิตน้อย การแก้ปัญหาหรือการหาคำตอบอยู่ในวงจำกัด ส่งผลให้กับการเรียน แต่ด้วยมีต้นทุนสะสมอยู่ คือ ความรักศิลปะ การทำงานศิลปะมากๆ จึงช่วยได้เสมอเมื่อมีทุกข์ เป็นการแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยมีศิลปะเป็นเครื่องมือ เคียวนี่เรียกศิลปะบำบัด

อ.จินตนา : พันวิฐรุ่นมานี้แทนไม่มี จัดการได้เป็นอย่างดี

อ.ปริญญา :

ปัญหาเข้ามาในชีวิตตลอด แต่มันต้องแก้ไป แก้ได้บ้างแก้ไม่ได้บ้าง แต่ใจเราไม่ได้จบปลั๊กแบบเนื่อก่อน ตอนตัวได้เร็วขึ้น ไม่ไปติดอยู่ตรงนั้น และหันไปทำอย่างอื่นแทน ก็ทำงานศิลปะไป

อ.จินตนา : เหมือนศิลปะเป็นตัวนำทิศทางความทุกข์ของเรา

อ.ปริญญา :

มีส่วนมาก อย่างตอบเข้ามาทำหน้าที่คลับดี รู้ว่าเป็นงานที่หนัก ต้องมีงานหลายส่วนที่จะทำให้ไม่สบายใจและต้องเจอทุกข์แน่ เพราะเรื่องร้อยแปดต้องเข้ามาหาเราทั้งหมด ไม่ว่าเรื่องคน เรื่องเงิน เรื่องงาน ฯลฯ แม้จะแบ่งสรรงานต่างๆ ให้กับรองคลับดี แต่ในสถานะของหัวหน้าหน่วยงานเราต้องร่วมรับผิดชอบกับทุกคนอย่างเต็มที่ การเป็นคลับดีเป็นบทบาทหน้าที่และต้องมีความรับผิดชอบสูงมาก ไม่มีวันหยุด นอกจากกำลังใจจากครอบครัวที่ได้อาศัยการทำงานศิลปะนี้แหละช่วยให้เกิดความอึดอับใจ ไม่ว่าระหว่างการทำงานหรือเมื่อเราซึ้นชนมันเมื่องานเสร็จ

อ.วิริญญา , อ.จินตนา : ความสูงของอาจารย์

อ.ปริญญา :

ความสุข ของทุกอย่างมีดีกรี ความทุกข์ก็มีดีกรี ความสุขก็มีดีกรี ในมุมมองตัวเองมันไม่มีวางจัดค่าจัด มันมีโทนของมันอยู่ระหว่างดำกับขาว ที่มีความสุขความทุกข์ตอนนี้นั้นมาใกล้ๆ แค่นี้ อย่างถ้าเป็นทุกข์มันไม่ถึงขนาดนอนไม่หลับ ต้องไปกินยานอนหลับ ไม่เคยกิน ไม่ตั้งจมนมาก หรือเวลามีความสุขมันดีปรดามาก จะแฮปปี้มาก ส่วนมากชีวิตค่อนข้างจะเป็น...

อ.วิริญญา : เป็นระนาบ

อ.ปริญญา : ใช่ เป็นระนาบ มีคลื่นบ้างแต่ไม่ใช่คลื่นก้อนโต

อ.จินตนา :

สิ่งที่มีความสุขในทัศนะของอาจารย์นี้อาจจะหมายถึงหน้าที่การงาน หมายถึงงานสร้างสรรค์หรือในชีวิตส่วนตัวคะอาจารย์

อ.ปริญญา :

ได้หมดเลย สิ่งที่ทำให้มีความสุข อาจเป็นเรื่องง่ายๆ ธรรมดาสามัญ เมื่อวันก่อนอยู่บ้านนั่งอยู่ห้องรับแขกเป็นห้องแรกของบ้านจากประตู มีนกกวัก 2 ตัว ตัวหนึ่งตัวใหญ่ขนมีสีขาว เทาและน้ำตาลแซมแดง ไม่รู้เป็นพ่อหรือแม่ ตัวหนึ่งตัวเล็กเป็นลูก ขนสีดำตัวเท่าลูกจ๊วย เที่ยวหาหนอนกินอยู่ในสนามหญ้า นกกวักตัวใหญ่คงสงสัยว่าในบ้านมีอะไร มันมาเลียๆ เคี้ยวๆ อยู่ตรงประตู พอมองมันก็วิ่งหนี สักพักมันก็มาอีก การได้เห็นพฤติกรรมของมันก็สร้างความสุขได้แล้ว

อ.จินตนา : ที่มาความคาดหวัง ซึ่งอาจหมายถึงชีวิต

อ.ปริญญา : ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก คาดหวังตอนนี้ก็คงห่วงลูก

อ.จินตนา : คือไม่ได้หวังอะไรแล้วใช้นัยยะอาจารย์ ในส่วนตัวเอง

อ.ปริญญญา :

ความต้องการที่จะทำนู่นทำนี่มันก็มี แต่ไม่ได้คาดหวังอะไรที่กระโดดโลดเต้นหรือสูงมากนัก ถึงไม่มีงานสอนหรืองานอะไรอย่างอื่น พวกเราทุกคนจะมีงานตลอดเวลาก็คงอยู่แล้ว คือ ทำงานศิลปะงานมันมีให้ทำจนกว่าจะตายหรือไม่มีแรงทำ ในส่วนตัวเองจึงพอสรุปได้ว่ามีความคาดหวังจะได้ทำงานศิลปะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากเรื่องของตัวเอง เป็นเรื่องของพ่อที่ให้สิ่งต่างๆ ไว้เยอะ คาดหวังว่าจะทำหนังสือเกี่ยวกับพ่อ ตามรอยพ่อ คาดหวังว่าภาควิชาจะจัดไปทัศนศึกษาที่อีสานหรือเหนือหรือที่ไหนอีก แล้วเราได้ไปด้วย ได้แรงบันดาลใจ ได้โฟกัสมาทำงาน เยอะแยะไปหมดครับ

ความคาดหวังข้างต้นนี้เป็นความคาดหวังในมุมเล็กๆ ของชีวิตครอบครัวตัวเอง มาอื่นๆ ดูก็มีความคาดหวังของตัวเองที่ขยายขอบเขตออกไปจากชีวิตครอบครัวได้อีกมากอยู่ เช่น ความคาดหวังเกี่ยวกับคณะจิตรกรรมฯ ความคาดหวังเกี่ยวกับวงการศิลปะ ความคาดหวังเกี่ยวกับระบบการศึกษาไทย ความคาดหวังเกี่ยวกับสังคมและเหตุการณ์บ้านเมือง แต่ก็นั่นแหละเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายนอกเสียทั้งนั้น และความคาดหวังของตัวเองอาจไม่ตรงกับคนอื่น เขาคาดหวังหรือมุ่งหวังไว้ และที่สำคัญว่าการคาดหวังไว้น่าจะเป็นการปฏิบัติ เพราะถ้ามันแต่คาดหวังไม่ลงมือทำไม่ปฏิบัติก็ย่อมไม่เกิดความสำเร็จ จึงทำในส่วนที่เราทำได้ให้ดีที่สุดและไม่ได้คาดหวังอะไรมาก

อ.วิริญญา : ความลับของอาจารย์

อ.ปริญญญา :

เขาบอกว่าความลับไม่มีในโลก คนๆ หนึ่งอาจมีความลับทั้งเรื่องของตนเองและความลับของคนอื่นก็มี และความลับมีหลายเรื่อง ความลับเรื่องนี้วิริญญาไม่รู้ แต่ทุกยริศน์ไม่รู้ ความลับเรื่องนี้ทุกยริศน์รู้แต่จินตนาไม่รู้ ความลับเรื่องนี้จินตนาไม่รู้แต่ประเสริฐไม่รู้ ความลับของตัวเองมีแน่นอน แต่ตัวบอกนั้นก็ไม่เป็นความลับ

อ.จินตนา : ความผิดพลาด ความผิดที่อาจารย์อยากย้อนไปทำใหม่

อ.ปริญญญา :

ความผิดพลาดมีอยู่เยอะ มีแน่นอน มีความผิดพลาดในการตัดสินใจ ช่วงวัยเด็ก ช่วงเรียนที่นี้ ช่วงไปเรียนที่ญี่ปุ่น ช่วงกลับมาทำงานที่นี้ มีเยอะนะถ้ามองเป็นความผิดพลาด แต่ถ้ามองอีกมุม ถ้าเราไม่ตัดสินใจเลือกแบบนั้น เราอาจไม่ได้เป็นอย่างทุกวันนี้ เราอาจจะเป็นอย่างอื่นจะดีกว่าหรือแย่กว่าก็ไม่รู้ ช่วงวัยเด็กอยู่กับพ่อแม่เสียสละมาก ควรเก็บความรู้จากท่านทั้งสองให้มากกว่านี้ โดยเฉพาะเรื่องการทำงานศิลปะ เช่น ความรู้เกี่ยวกับสีน้ำของพ่อ แม่ตอนนั้นคิดถึงมาก ปีนี้มันงานเกี่ยวกับสมเด็จพระเทพฯ หลายงาน อยากเขียน Portrait ของพระองค์ท่าน แม่เป็นจิตรกรที่มีความชำนาญและเชี่ยวชาญการเขียน Portrait มาก สร้างจิตรกรรมที่เกี่ยวกับราชวงศ์ไว้หลายชิ้น แม่ศึกษามาก ทั้งเทคนิควิธีการและสิ่งที่ต้องเขียน เช่น เครื่องราชเครื่องประดับ เพชร กับหิน นอกจากคำราชยังสะสมเพชรพลอยหินสีต่างๆ ไว้ใช้เป็นแบบและมีผลดีทางเศรษฐกิจด้วย ช่วงหลังจบปริญญาตรีใหม่ๆ ตึกแถวถนนหน้าพระลานมีการชิงแม่ถามว่าจะเอาไหมก็ปฏิเสธและเสียโอกาสตรงนั้นไป ถ้าเกี่ยวกับการเรียนและสร้างสรรค์ศิลปะรู้สึกชื่นชมเมื่อเห็นทุกคนทุ่มเทในการค้นคว้าศึกษาสิ่งที่แต่ละคนจะเอาไปใช้สอนหรือสร้างสรรค์งานได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งสมัยก่อนตัวเองทำไม่ได้เท่านี้ แต่ในเรื่องอยากย้อนกลับไปทำใหม่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นผลดี เช่น ถ้าตัดสินใจชิงตึกหน้าพระลานบ้านนี้อาจรวยจากการทำร้านอาหารขายทัวร์จีนทัวร์ฝรั่ง อาจเป็นศิลปินที่มีเงินทองมากกว่านี้เพราะคงต้องคิดเรื่องการค้าขายงาน

ศิลปะมากกว่านี้ ใช้ มันอาจทำให้เสียโอกาสในสิ่งหนึ่งไป แต่ก็อย่างว่าแหละในอีกมุมหนึ่งมันก็สร้างโอกาสอีกอย่างหนึ่งขึ้นมาใช้หรือไม่ เป็นโอกาสในการมองเห็นความสำเร็จหรือความสุขในชีวิตอีกแบบหนึ่ง เช่น การได้สร้างสรรค์งานศิลปะเพื่อพัฒนาหน่วยงานของตนเองและมุ่งไปสู่คุณค่าทางศิลปะอย่างไม่มีอิทธิพลจากภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องสิ้นคลอน ศักดิ์ศรีและความเป็นตัวตนของเราในวันนี้ หรือการรับและรู้สึกถึงชีวิตทั้งความงามจากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่น พฤติกรรมของนกแก้วที่เล่าไว้ก่อนหน้านี้ หรือโอกาสที่ได้อยู่กับครอบครัว ได้อบรมเลี้ยงดูเขา

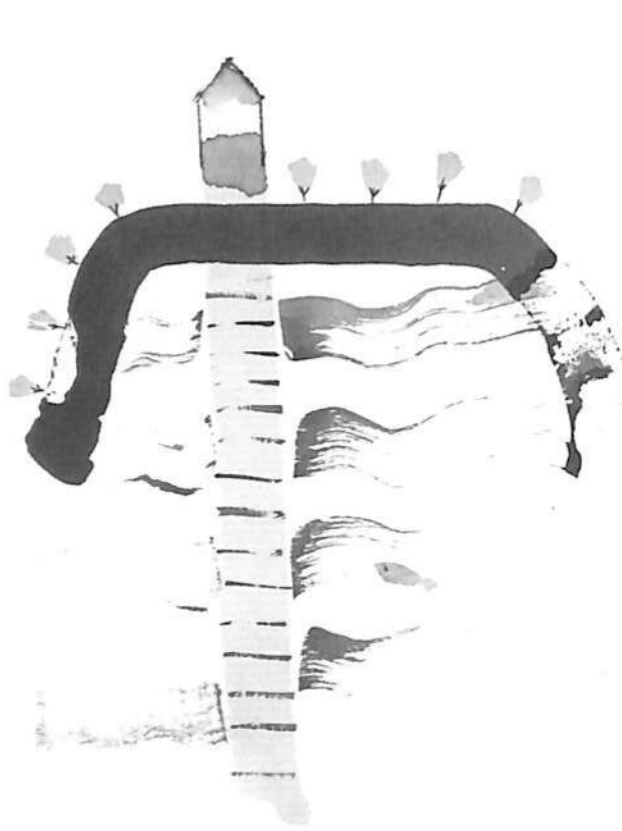
อ.วิริญญา : คิดว่าความเป็นปริญญญา ต้นตอ คืออะไร คำว่าปริญญญา ต้นตอคืออะไร

อ.ปริญญญา :

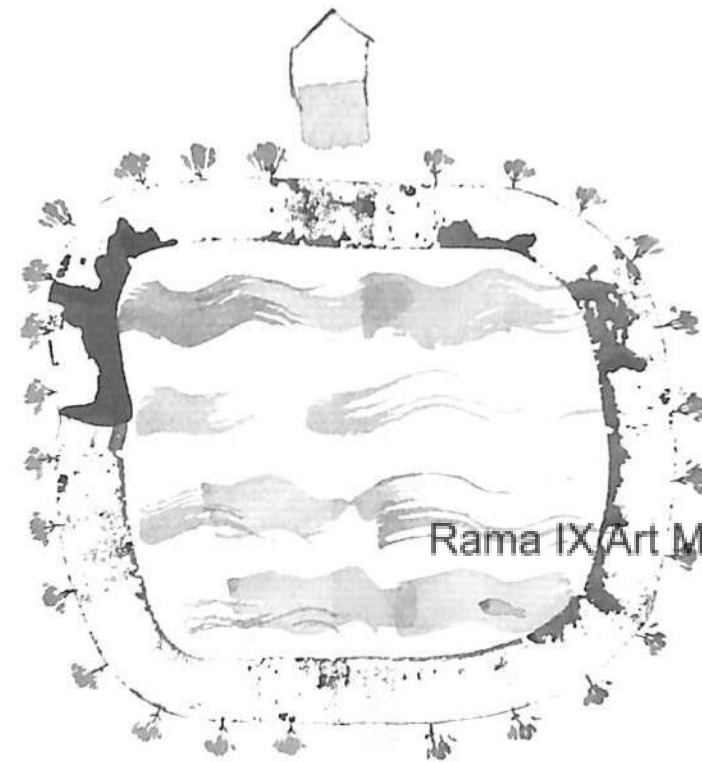
คนธรรมดาคนหนึ่ง แล้วแต่ว่าคนจะมองเราเป็นอย่างไรไม่รู้ ชอบอะไรง่ายๆ สนุกสนานบ้าง ชอบทำงานศิลปะ

Rama IX Art Museum Foundation

“ส่วนตัวมีความเชื่อว่า
แม้คนจะไม่มีคุณสมบัติพร้อม
แต่เชื่อว่าคนทุกคนมีจุดเด่นจุดแข็งอยู่ในตัว
ถ้าเราเปิดใจกว้าง ก็คงจะพบข้อดีของคนอื่น
ที่เราสามารถนำข้อดีนั้นมาประยุกต์ใช้กับตัวเรา
งานของเราก็เกิดประโยชน์ได้”

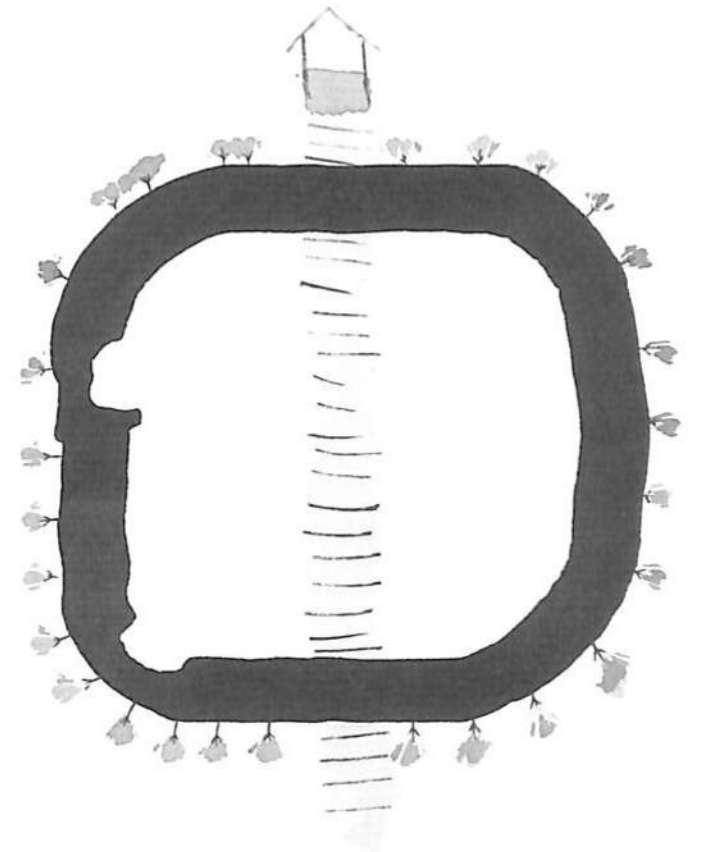
บ้าน: วาดเส้น 4
หมึกดำบนกระดาษ
21 x 15 ซม.
2557

บ้าน: วาดเส้น 5
หมึกดำบนกระดาษ
21 x 15 ซม.
2557

บ้าน: วาดเส้น 6
หมึกดำบนกระดาษ
21 x 15 ซม.
2557

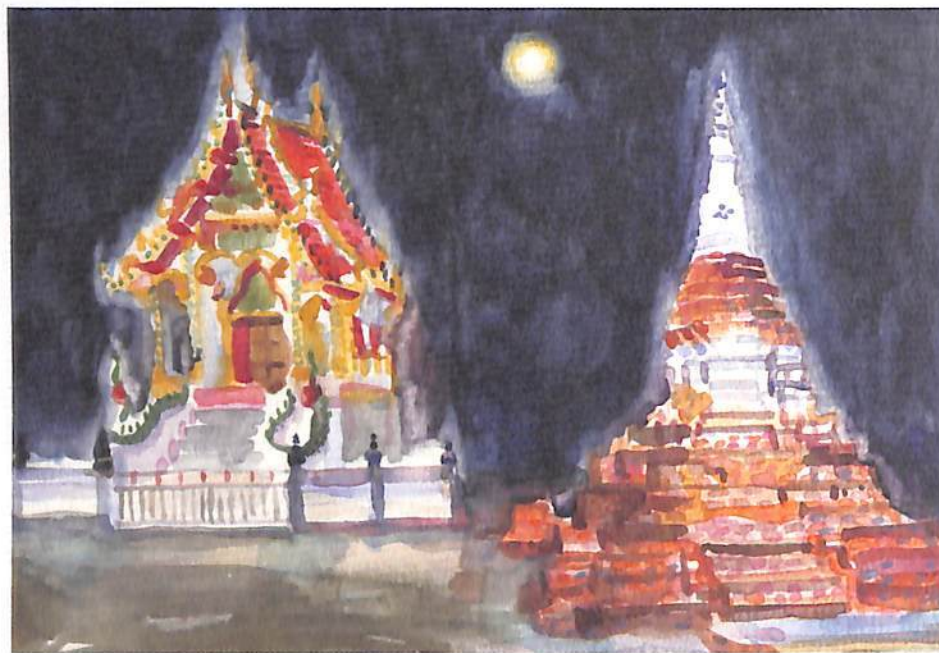

บ้าน: วาดเส้น 7
หมึกดำบนกระดาษ
21 x 15 ซม.
2557

อิน อนุช

แสงชีวิต
สีน้ำมันกระดาษ
26 x 36 ซม.
2551

เวียงท่ากาน
สีน้ำมันกระดาษ
26 x 36 ซม.
2552

Rama IX Art Museum Foundation

อิน อนุช

วังน้ำเขียว
สีน้ำมันกระดาษ
16.7 x 23.7 ซม.
2557

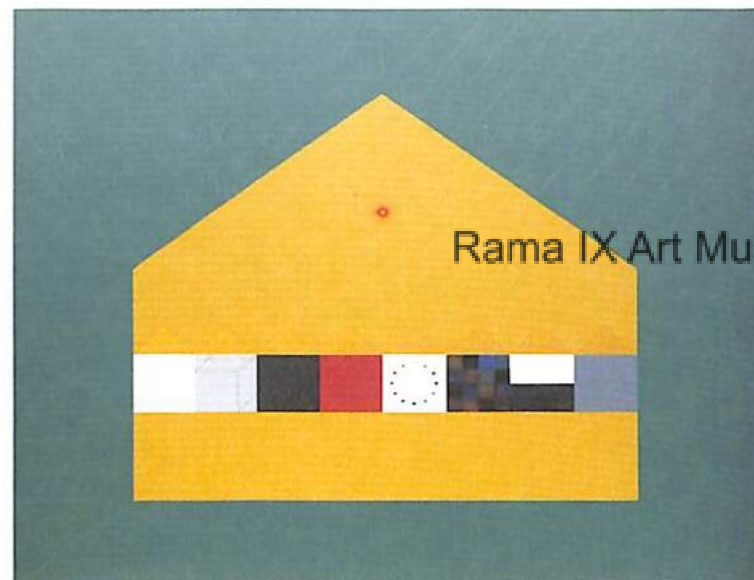

โงงเจียม
สีน้ำมันกระดาษ
16.7 x 23.7 ซม.
2557

Shin Shing

บ้าน: บ้านโตเติ้ก
สีอะคริลิคบนผ้าใบ
100 x 120 ซม.
2554

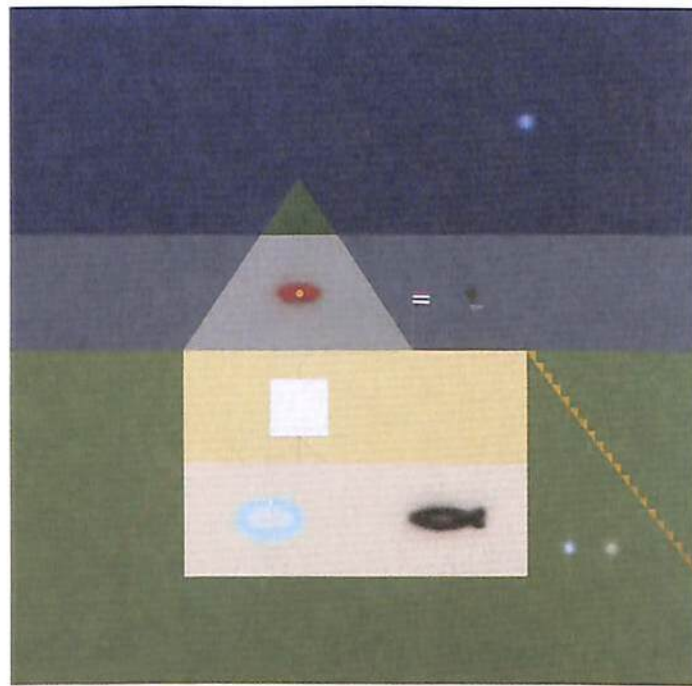
บ้าน: 15 กันยายน 2554
สีอะคริลิคบนผ้าใบ
100 x 120 ซม.
2554

Rama IX Art Museum Foundation

บ้าน: บ้านบัว
สีอะคริลิคบนผ้าใบ
60 x 60 ซม.
2554

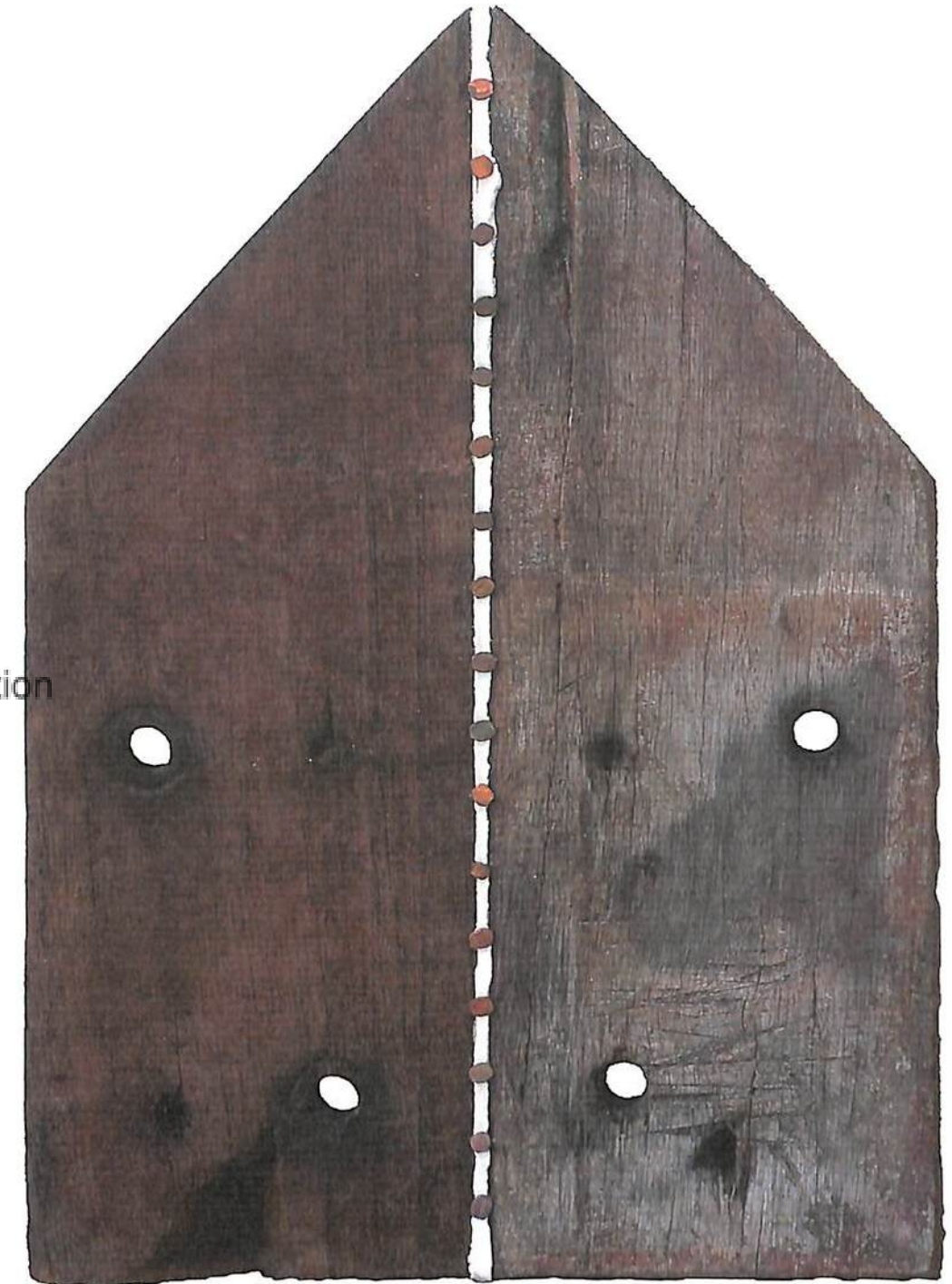
อิน ทุ่งกุล

บ้าน: บ้านจิตรกร
สีอะคริลิคบนผ้าใบ
60 x 60 ซม.
2556

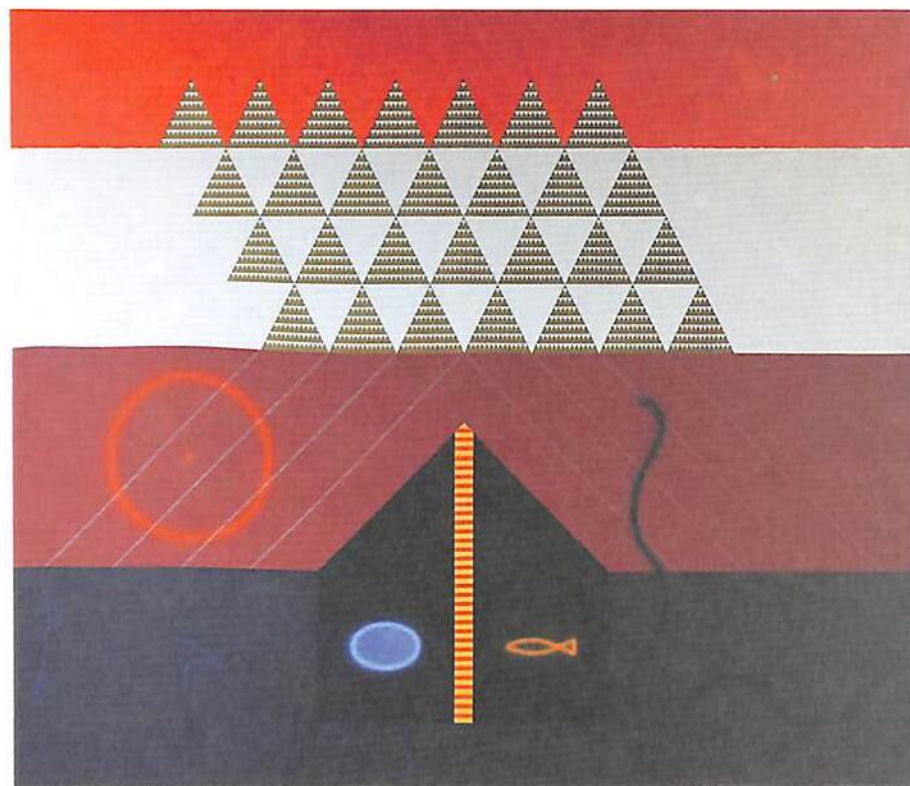

บ้าน: ธง
สีอะคริลิคบนผ้าใบ
60 x 60 ซม.
2556

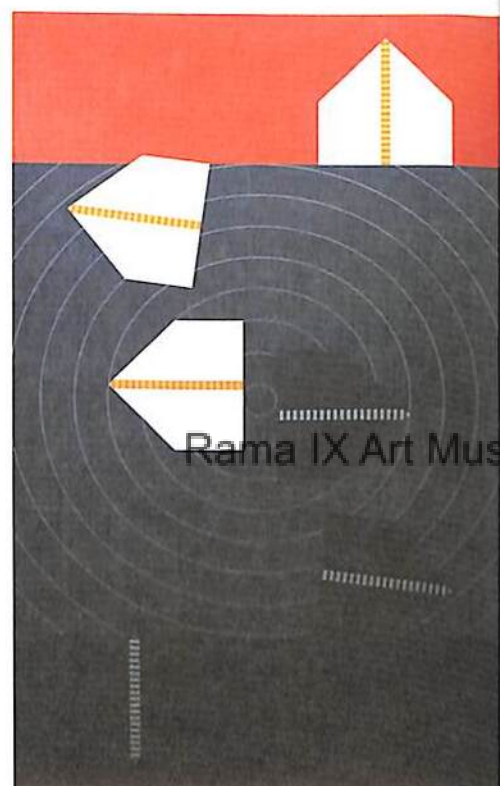

บ้าน: ซ่อมแซม
ไม้ ตะปู และกาว
27 x 18.5 ซม.
2556

Sim Nulon

บ้าน: โลกมืด - โลกสว่าง
สื่อ: ครีเอทีฟคอมพิวไต์
150 x 200 ซม.
2556

บ้าน: ปฏิจรูป
สื่อ: ครีเอทีฟคอมพิวไต์
250 x 150 ซม.
2556

“สิ่งที่ทำให้เกิดความสุข อาจเป็นเรื่องง่ายๆ ธรรมดาสามัญ”

Sim Nulon